

ВАЖЛИВІ РІШЕННЯ О.Д. В СПРАВІ ПАЛЕСТИНИ.

Румунський уряд офіційно заперечив повідомлення, мовляв він висилає до Советського Союзу одержане в допомогу голодному населенню американське збіжжя. Польський уряд заперечив вістки про страйки вуглекопів на Шлезьку.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 3, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Classified Advertising Department, 597-7th Ave., New York 18, N. Y. BRyant 9-0582.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
Початковий час три центи.		Three cents a copy.	
На рік	\$7.00	One year	\$7.00
На пів року	\$3.75	Six months	\$3.75
На три місяці	\$2.00	Three months	\$2.00
В Джерсі Сіті і Заграниці:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	\$10.00	One year	\$10.00
На пів року	\$5.25	Six months	\$5.25
На три місяці	\$2.75	Three months	\$2.75
Часо з поштовими (з англійською частинкою):		Monday's Issue (with Ukrainian Weekly):	
На рік	\$2.50	One year	\$2.50
На пів року	\$1.50	Six months	\$1.50
За оголошення редакції не відповідає.			
За кожну зміну адреси платиться 10 центів.			
Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.			

НАХАБНІСТЬ, ТА ЩЕ ЯКА!

Святкуючи другу річницю перемоги над гітлерівською Німеччиною, Кремль призначив аж трьох своїх найвизначніших журналістів, щоб у цей день добре вилаяли Злучені Держави і „доказали“, що однією з Совети розгромили Гітлера, а ніхто інший. Ілля Еренбург, Еуген Тарле та Давид Заславський є тими нахабними журналістами, що виконали це доручення.

Заки підемо далі, пригадаємо, як то в Америці вчасі війни широко розписувалося про героїства советського вояка. Теж і по війні в Америці навіть не пробувано зменшувати справжнього, советського вклада, вложеного в боротьбу з Гітлером. Так поступав уряд, так поведився американський нарід, таке було відношення преси до цієї справи. Коли ж іде про американських українців, то вони знали краще інших, яких великих жертв коштувала український нарід боротьба з нацизмом. Тому, як у Соетах хто не дописував, то був ним провід, Кремль, а не героїські народи, поневолені Кремлем, ні їх діти у Червоній Армії.

Та це одна річ, а цілком що інше та воєнна допомога, яку дали Злучені Держави. Навіть найбільший ворог Америки, якщо не зійшов цілковито з глузду, мусить признати, що Злучені Держави були в цій війні справжнім „арсеналом демократії“. Без понад дванадцять мільйонів зобіліваних американських вояків, без американських тенків, бомберів, воєнних кораблів, гармат, харчів і т. п. Гітлер і Муссоліні були б нині панами Європи, а Сталін з Молодцовим на шибиці. Знов Еренбург, Заславський та ім подібні були б ще окремо мучені як такі, що є з жидівської крові. Так не сталося завдяки Америці. Тепер вони відплачуються Злученим Державам за цей ратунок у такий спосіб, що пишуть, що американці властиво не допомагали та не воювали, а тільки „блофували“, лякали різними „тайними зброями“, а як були які американські перемоги, то хіба над нещасними ніграми в Кароліні або Місисіпі... В очах американських „доларових дипломатів“ перемога над Гітлером не була навіть перемогою, але великою поразкою. Одне, пишуть у Москві, Америка могла „блофувати“ в минулій війні, тепер цей „блоф“ не залякає Кремля; Совети ніколи не уступали перед такими, що „блофують“. Спелення Європи, пишеться далі, зачалося від 22 червня 1941 року, коли то Німеччина напала на Совети. Британсько-американська війна в Африці це сміх, а справа „зі західним фронтом“, це ганьба, пишуть „Ізвестія“, підкресляючи, що одинока советська армія вратувала не тільки Совети, але й Париж, Прагу, Лондон і „свободу нової Югославії“. За це все, пишеться далі, Америка планує тепер хрестоносний похід проти Советського Союзу, хоч ніхто в ньому цілком певно участі не візьме.

Такі речі розголошувалося ще теж і по радіо, повторюючи, що тільки одинокий Советський Союз сам переміг Гітлера і вратував Європу та цивілізацію.

Мексиканський приятель

„Дон Порфіріо“, якого дійсно імя було Порфіріо Діас, був безперервним президентом Мексика від 1884 до 1911, доки проти нього не вибухла революція під проводом Мадери в 1911 р. За Порфіріо чужоземний капітал був забезпечений у мексиканських інвестиціях, а за це цей капітал забезпечував Порфірію уряд президента майже впродовж 40 літ. Різні підприємці зі Злучених Держав обильно користувалися привілеєм, які давав їм Порфіріо. Та як в 1911 Франсиско Мадеро повалив Діаса, тоді в Північній Америці повстала ворожнеча до нового, революційного Мексика. У самому Мексикі настали часи, типові латинсько-американським республікам минулого століття: безупинний хаос і насильне скидання кожнорічного президента. Серед того Злучені Держави вислали були до Мексика неважливу зрештою експедицію під проводом ген Першинга. Знов мексиканський кандидат на президента, Панчо Вілля, загнав був раз на територію Злучених Держав і мало що не довів до війни між обома сусідами. Перша світова війна дала притоку німцям притягнути Мексик на свій бік. Доперва остання війна наблизилася Мексик до Злучених Держав під політичним оглядом. Залишалася ще економічна ворожнеча, бо мексиканський уряд поновляв нава американських капіталістів, очевидно за відшкодуванням.

Серед таких споминів з недавньої минувшини президент Злучених Держав, Гері С. Труман, вибрався в безрезні теперішнього року на відвідини до Мексика. Успіх його відвідин показується у ревізії мексиканського президента Мігеля Алемана, який перебував у Злучених Державих від візиту 29 квітня до візиту 6 травня. Забули люди за давні взаємні рекримінації, за ворожнечу, за грошеві зиски, а навіть за колишні війни між обома країнами, а згадували про взаємні інтереси, про приязнь, про потребу солідарності, про безпеку на майбутнє. Найбільше говорили про добросусідські відносини.

Незвичайною до деякої міри була поведінка американських провідних людей у відношенні до през. Алемана: йому на стрічу аж до границі Мексика вислав през. Труман свій президентський літак, а в доповіді до столиці супроводжали його американські бомбери. Коли у вівторок 29 квітня през. Алеман прибув до Вашингтону, йому на привіт вишлов през. Труман в оточенні цілого кабінету і військових достойників. Коли Алеман їхав з летунського майдану до Білого Дому, яких 800,000 людей вийшли на вулиці міста, удекорованого мексиканськими й

американськими прапорами. Як на місто Вашингтон це велике число. Тільки людей не явилася навіть під час побуту англійської королівської пари у Вашингтоні в 1939 р. Згаданого дня відбувся державний бенкет на честь мексиканського гостя в Білому Домі, а в ньому, очевидно, взяла участь найвища знать. У середу 30 квітня відбулися наради Пан-Американської Юнії при співучасті Алемана і репрезентативів 21 американських республік на знак загальної американської солідарності.

Та мабуть кульмінаційною точкою побуту през. Алемана була його поява на спільних зібранні обох палат конгресу Злучених Держав у четвер 1 травня. Це небувала подія в історії взаємин обох сусідніх держав.

У п'ятницю 2 травня поїхав мексиканський гість до Нью-Йорку, де була звичайна парадна, влаштовувана з нагоди побуту достойних гостей. Крім того управа міста надала Алеманові почесне громадянство міста і ключі міста Нью-Йорку. Вечір того дня відбувся в готелі Комодор обід на честь гостя, улажений Пан-Американським Товариством Злучених Держав. На час побуту Алемана в Нью-Йорку през. Труман вислав для його вжитку своє авто з Вашингтону. Це вже признака особистої приязні.

Поява през. Алемана на нарадах Організації Об'єднаних Держав у суботу 3 травня була надзвичайною, але це лише

Микола Чубатий.

Проти кого бореться Україна?

Політичне положення у світі починає змінюватися в користь українського народу. Коли в часі війни західні демократичні держави мусили рахуватися з Советською Росією, якої вони кінечно потребували, щоб зломити силу нацистичної Німеччини, то нині немає вже тої konieczности та західні демократичні держави відзискають свободу у веденні своєї світової політики. Навпаки, російсько-большевицький імперіалізм та комуністична пропаганда Москви по цілому світі загострила чуйність західної демократії проти московського тоталітарного комунізму та російського імперіалізму. Тому їх інтересом нині є ослабляти Советську Росію та зупиняти поширювання її впливів.

Річ природна, що в такій ситуації починає вже й впливово преса писати про потребу визволення України, бо це мав би бути засіб до ослаблення московського імперіалізму. Про справу визволення України вже без подразнення стане говорити й відповідальний державний муж та без страху, що

припадок, що саме тоді була скликана повна Асамблея Об'єднаних Держав, яка має осідок в Нью-Йорку. У понеділок 5 травня відвідав мексиканський гість військову академію у Вест-Пойнт над Гудсоном і там передав як символічний дарунок мексиканський прапор. Огляненням велетенських електрично-водних заводів в Долині Тенесі у вівторок 6 травня закінчив през. Алеман свої відвідини.

У часах, коли в цілому світі поширене взаємне недовіра народів до народів і держав до держав; коли могутні сусіди живуть небувалих способів на підкопання сили слабшого сусіда з метою, щоб над ним опісля запанувати — у таких саме часах між могутньою Америкою і слабким Мексиком наладнюються відносини на підставі повної рівності й незалежності. Взаємні відвідини голов обох сусідніх держав є видним знаком епохальної переміни настроїв по обох боках граничної ріки Ріо Гранде. Вони є теж вказівкою, як повинні укладатися подібні відносини в цілому світі.

Ніщо дивного, коли визначні американські журналісти виходять з такими завагами:

Коли б так на мапі на місці Злучених Держав Америки була поміщена Советська Росія, то як тоді виглядав би на цій мапі Мексик? Чи не був би він замальований червоною краскою разом з цілим північно-американським континентом?

Це пригадує тому, що з Москви кидається безупинно закликати остерогі: „Стережіться американського імперіалізму!“

його думка прихильна для справедливої справи України може викликати гнів могутнього Кремля. Одним словом, нині обставини є на загаль користь для ясного ставлення справи визволення України як актуальної справи світової політики.

Коли західні демократичні нації нині щораз виразніше звертаються проти Москви, то для українців по всьому світу стає основною справою української національної політики — справа, проти якої Москви звертається світ західної демократії; тільки проти світового комунізму, для якого Москва є нині столицею, чи теж проти Росії та проти російського імперіалізму взагалі.

Читаючи американську пресу та слухаючи промов людей рішальних в американській закордонній політиці, відноситься враження, що ця справа не є для багатьох вповні ясна. Одні говорять про спинення комунізму, другі про спинення російського імперіалізму як такого. Перші, підкреслюючи в першу чергу небезпеку комуністичного опанування

дальших держав Європи, нерідко ясно протиставляють Росію російському комунізму. Вони навіть нерідко підкреслюють доброту та другі симпатичні прикмети російського народу а всю вини нищівного світового замішання звалою тільки на комуністів.

Річ природна, що такий підхід помилковий. Україну, Польщу, балтійські держави та Фінляндію завойовувала так само Росія царська, як й нинішня Комісарська. Опанувати морські проливи Босфору та Дарданель намагалася так само царська Росія як й нинішня Росія Сталіна. Україну гнобила так само біла Росія як й нинішня червона. Західні впливи в житті українського народу, української церкви, нищили так само Катерина II як й Сталін Кривавий. Значить, політичні цілі білої та червоної Росії ті самі, тільки методи поступовання дещо відмінні. Большевики примінюють терор універсальний, царський уряд стосувався його у відокремлених випадках та не так брутально. В тім й ціла різниця.

Неясність підходу серед західних народів до Москви є теж головною причиною, чому нині на заході немає майже ніякого пляну щодо політичного укладу Східної Європи на випадок упадку комуністичної диктатури в Москві. Що мало б наступити на випадок розвалу СССР: відбудова Росії більше чи менше демократичної, чи розбиття Росії на національні держави, з приміненням права самоозначення народів?

Зрештою, не можна дивуватися цій неясності західного дипломата чи журналіста, коли навіть серед заінтересованих народів немає вповні ясного погляду на це, що мало б статися на випадок розвалу СССР, докнаного чи то в наслідок зовнішнього удару чи в наслідок внутрішньої революції.

Трафаретно повторюється у нас класична Самостійна Україна та рівночасно практичні політичні потягнення говорять менше ясно. Візьмемо для прикладу відомість, що приїхала з Європи про утворення Анти-большевицького Блоку Народів (АБН). Пресові комунікати тої революційної організації говорять, що до тої організації належать представники мало не всіх підсоветських народів, між ними теж представники росіян.

Раз в цій організації є представники росіян, то як можна думати, що вони погодилися б на поділ Росії на низку національних держав, що є рівнозначне з розвалом Російської імперії раз на все. Сидять там і росіяни, так це доказ, що вістря боротьби тої організації звернене не проти Росії гнобительки тих народів, але проти червоної влади большевиків. Значить, боротьба йде в першу чергу проти комуністичного режиму в Росії, а не

проти самої Росії, білої чи червоної.

Безперечно, що терор і гноблення України большевиками протягом останніх тридцять років звертають уся увагу та вістря українського визвольного руху проти червоної влади над Україною. Психологічно та чуттєво це зрозуміле, як відрухова акція проти цього, що нас всіх безпосередньо болить. Однак, логічно це не дається оправдати, бо різниця між червоними росіянами та білими чи кращими лежить тільки в способах їх боротьби за посідання України. Цілі всіх росіян ці самі: не випустити України зі своїх рук.

Цю неясність слід у нас усувати тимбільше, що ми маємо ще між собою українських політичних діячів, одні з яких підтупцюють за російськими соціалістами, другі на ділі остали по давньому прихильниками федерації України з Московією. Натомість, поміж російськими політичними діячами немає нині відповідальної людини, що погоджувалася б на відокремлення України від Росії. Це слід мати на увазі, бо цілу нашу увагу приковує боротьба проти советського комунізму, натомість боротьба проти Росії, як-вікової гнобительки українського народу, губиться серед тої протибольшевицької суматохи.

Таке ясне ставлення справи визволення українського народу є тим більше конче, що українським масам, які нині являються підпольно боряться проти Советської Росії, видається, що упадок большевиків в Росії автоматично принесе визволення України. Це погляд помилковий, який треба тепер розвіювати поки час та поки можна підготувати публічну опінію демократичних держав на саму істоту боротьби України за волю.

Якщо в Україні не стане російських большевиків, то будуть старатися влізти в Україну теж представники другої Москви, так само ворожі до українського народу, як влада Сталіна. Большевици в Росії це з історичної перспективи явище переходе. Якщо не впаде він насильно, то перейде еволюцію та лишиться патріотичною російською організацією. Але ані перша, ані друга ефемерність не принесе визволення України. Його може принести тільки розвал російської імперії, як такої, без огляду на її краску.

В кожній українській хаті повинен знаходитися часопис „Свобода“.

Ол. Луговий.

Права застережені.

Дажбожі Внуки

I.
НА ЧУЖИНІ МІЖ СВОІМИ

30)

Говорили довгенько. Сто-ронний, колиб вчув їх розмову — нудився б, нісенітниця без змісту, от, аби не мовчати! Молодята розмова вида-валася надто приємною, важ-ною, без неї життя не було б таким повним. Тим більше, що розмовляючи, не раз собі поцілувалися, хоча поцілунок і шкодять здоров'ям. Десь пер-ед другою поскидали чере-вики, — не хотіли побудити батьків, — легенько постри-бали по сходах. Поставили в дверях між своїми кімнатами й ще розмовляли притишено.

Простояли б може й до ранку, дивлячися одно на одного, аж в кімнату увійшла заспана мати.

— Бійтеся Бога, діти! — до-коряла спешотом. — Вже по-другий!.. А ви? Спати! Заж-дять, батько вам відчитає зазавтра „патер ностер“!..

— Не вазтра, мамо, нині! — Ростислав поправив.

— Нехай нині! — мати сва-рила. — Де ти як довго блукаєш? Ми поліцію хотіли вже повідомляти!.. Гай, гай!.. Спати!.. Бо фарму обоє по-

бачите, як свої вуха! — загро-зила відходячи.

Вони зайшли до Ростисла-вової кімнати, засвітили. Він дістав з вазілки світлини. Ма-мнині — молоденькою дівчи-ною, вже старшою жіночкою, з перед кількох років, третю, зняту з татом і ним — малень-ким. Тато в однострою пол-ковника російської гвардій-ської артилерії. Дві інших та-тові — одна в студентському однострою, друга в однострою полковника Української Ар-мії. І своїх дві — одна, малою дитиною, знятий з великим вивчарем.

— Та ж ти викананий бать-ко! — скрикнула, — порівня-вши світлини з живим оригіна-лом, — Ірина.

— Не зовсім! У мене мате-рини очі, уста... Ось порівняй! — подав більшу материну сві-тлину.

— Справді! Закрий чоло й підборіддя — ти копія мате-

ри... Яка ж вона гарненька, любля!.. — Ірина поцілувала світлину. — Тато, немов герой давнини!.. Що це у нього за різні убори на кожній сві-тлині?

Ростислав пояснив.

— О, то вої батьки визначні люди!.. От, не сподівалася!.. Дай мені по одній світлині!..

— Вибирай, які краще тобі подобаються!.. Це я самий! — подав своїх дві світлини. На одній подобав на перебране в цивільне військовий німець-кого „бурша“.

— Е! Я тебе й живого бачу! — дівчина усміхалася збиточ-но. Світлини взяла. — Ой, тут на дівчину подібний! Во-лосячко не підстрижене! — ка-зала посміхаючися. — Я при-крашу свій столик! Поставлю твого тата й маму напроти своїх, тебе посередині. Проки-нуся — добрий ранок всім ка-затиму!..

— Мені скажеш до дверей,

я почую! — він сміявся. Ти да-ши мені світлини батьків і своїх!.. Мені кривда була б...

— Своєї я не маю! Маю з передільних літ, щось у чотир-надцять!.. Таке собі довгоного-хує, незграбне сотворіння!.. Ніяково показати!

— Тобі так здається!.. Ти й тоді гарненькою була, я пев-ний.

— Я на твоєму столику ра-но все прилагоджу!

— Лагодь таки зараз! — озвався батько від дверей. З матір'ю вже кілька хвилин сто-яли, любувалися дівчиною. За-яв-зував шнурки кимони, вдавав сердитого. Жебонять всю ніч, гей курчата!.. Ажте розвідно-е вже!..

— Ростислав показував сві-тлини свого тата й мамі, — дочка виправдувалася. Я див-лялася, ну... Не будемо ж мов-чати, наче води в рот понаби-рали!.. Батьки зацікавилися:

— А ну, покажи, доню! — казав пан Ставровиць підхо-дячи.

Дочка притиснула світлини до грудей, по діточому набур-силася:

— Я для себе випрохала! Це мої!

— Дивись на неї! — насва-рила мати. — Мої!.. А ти чия?

— Давай, давай!.. Відда-мо ж тобі!.. Батько вихопив світлини з долоньок рук. При-глядався, забув, що вже дніє... Гомонів:

— Молодий і полковником вже був?... Трудно й розпізна-ти, коли б не вуса, — занатто батько на сина подібний!..

— Ростислав поправив про-типриродну думку:

Батько на сина не може бу-ти подібний, тату, а навпаки!..

— Невже ж я так сказав? — батько здивувався. — А це мама! — впилися обоє очима у світлину. — Красуня, але сумна дуже. Видно біди нема-

ло зазнала... Відживе тут!.. Я лиш тебе, синку, побачив, зра-зу пізнав, що з неабиякого панства походив! О, а твої? — кинувши оком на світлину, усміхнувся. — Що це за ша-почка на тобі смішна така?..

— З Відня... Минулої осені я думав в університет вписа-тися... Та клопоти з визном перешкодили!..

— Ви не знаєте, тату, що Ростислав повну гімназію о-світу закінчив? — підхопила Ірина.

— Звідки знатиму? — не-винно питав батько. — Ти не даєш Ростиславові часу пого-ворити з нами, для себе тільки розпитуєш!.. Мабуть зашлю тебе на форму, на ціле літо, щоб там не перешкоджу-вала... Вибачай синку! — Звер-нувшись до Ростислава. — Мати-мемо доволі часу про твоїх рідних довідатися, про нас то-бі все розповісти!..

(Дальше буде).

о. П. Корсуновський

Українська Республіканська Капеля

Як вона промочувала собі дорогу в широкий світ. Сторінка зі щоденника.

В пам'яті 25-річчя першою, із золотим написом: «Братньому Народові від співачого товариства „Глаголь“ 14 мая, 1919 року». При цьому був стаття в „Свободі“, в травні 1944 року. Тепер передаю з мого щоденника цю сторінку, де записаний другий наш виступ, 14. травня 1919 р.

...Середа. Зранка капеляни зійшлися на співанку, але вона не відбулася, бо нас запросили до студії „Кіно-Прага“, щоб зробити знімки на фільму. Це забрало багато часу.

Тут же була зроблена світлина Капелі в „європейських“ убраннях для себе й для реклям.

Популярність Капелі та українського імені росте як на дріжжах. В трамваях, ресторанах і на вулицях, скрізь чути розмови про нас. Впізнають нас по національних відзнаках (св. Михайло, Тризуб і Лев) на розетках українських колярів в петлицях наших „візиток“. Чехи, святкуючи „медовий місяць“ своєї волі та незалежності, ходили із своїми чеськими відзнаками, підходили до нас і чіпляли нам свої відзнаки разом з нашими, а ми чіпляли їм свої, які мали в запасі.

Скрізь чути: — „це українці... Це ті незрівняні співаки“. Чехи не стримуються, щоб не обдарувати нас милим усміхом та привітаннями.

Увечері, в 7-й годині, в „Сметановій Сіні“ „Общого Дому“ розпочався наш другий концерт у Празі. Вже вхід на естраду (це концертна зала і куртина нема) зробив на публіку імпозантне враження.

Співачку з двох протилежних дверей одночасно почали виходити панночки в білих шовкових убраннях, за ними чоловіки в чорних. Без шуму кожний став на своє місце на естраді. Це особливо значуще, бо на чеському концерті (Реквієм Берліоза) ми бачили, як вони на цю саму естраду виходили натовпом з гаміром і потім досить часу взяло, поки діригент розставив їх по голосам, але й після того стояли не в порядку, а гуртами. А їх же було на естраді всемеро більше, ніж нас.

Поява вже перших наших панночок викликала бурхливі оплески, котрі не затихали, аж поки вся Капеля не вийшла. Коли ж нарешті з'явився Кошиць, оплески перейшли в бурю овацій.

Залупали в повітрі згуки гмини: чеського, словацького, українського. Електрика залила вогнищем морем світла всю залу.

Далі — наші чудові канти з могутніми розкатами грому басів та підземних октав.

Ентузіазм чехів росте й зростає... Вкінці відділу — вже маніфестація.

Від найбільшого чеського музичного товариства „Глаголь“, котре має 5,000 членів, підноситься Кошицеві велика пальмова вітка у величезному пучку лаврових гілок, перевищає чеською національною стрічкою.

— Ну, то нема чого й балакати з нами. Ми вас не розуміємо.

„Пращо“ таких панків капеля й досі не перестає відчувати на собі. Ще зранку до нас дійшли чутки, що росіяни закупили багато квитків на сьогоднішній концерт, щоб чехам залишилось їх менше, але й самим не прийти, аби було враження, що зала не заповнена, отже, значить, чехи не цікавляться українськими концертами. І дійсно, в залі було досить порожніх крісел. При тій цікавості, яку капеля викликала в Празі та після тих захоплюючих рецензій, які були поміщені у всіх часописах про перший концерт, це дійсно здавалось дивним. Дивувалися й самі чехи, котрі ще під час концерту, приходячи до Кошиця та гратуюючи йому — вибачалися, що зала не переповнена, що вони самі не розуміють, чому це так сталося, що їм соромно за своїх співгромадян.

А під час вечери, на котру запросили після концерту Кошиця й співаків чеські „гуденіки“ та публіка, було пролите світло на цю дивну справу. Квитки на концерт капелі, як зазначено було в афішах, продавалися в двох книгарнях. Коли чехи заходили до однієї з них, то касієрка казала їм, що вже всі квитки випродані. На мовили їй, як виявилось, казати так росіяни, з котрими вона симпатизувала з огляду на звичайне чеське москвофільство. Друга книгарня не погодилася на таке шахрайство і всі квитки діставали всі ті, що туди зверталися.

Завдяки заяві першої касієрки по Празі рознеслася вістка, що вже нема квитків. От і тому зала не була переповнена. Тим часом ця сама касієрка перед самим початком прислала до каси „Общого Дому“ всі квитки, які додано було їй продавати, з повідомленням, що... ніхто не питає за квитками... В одній книгарні всі випродані, а в другій... ніхто не питає... Отже ясно! Крім цього ще виявилось, що централь російської колонії видала суворий наказ збійкувати „мазенинський“ концерт і на той день „в спешним порядке“ улаштувала свій російський концерт, на якому співали і „малоруські песні“. Проте, ефект вийшов протилежний. Чехи досі мало чули про Україну, а визнавали лише Росію, на котру колись (за Ракузку — Австрію) були звернені всі їхні надії. На Росію дивилися вони як на визволителя цього словянства, у відношенні до котрої всякий сепаратизм рахувався злочином. Та тепер вони на власні очі побачили „братне“ відношення до менших народів, переконалися про „терпимість“ росіян до тих, хто не так думає, як їм бажається. Чехи як про якусь новину довідалися від нас, що в Україні українська мова була заборонена, а навіть Австрія не забороняла їм чеської мови. Довідалися, що сорок мільйонів українського народу не мало права мати рідної школи, що навіть слова: Україна, укра-

„ТРОБЛЕЙКЕР“: ГЕНРІ А. ВОЛЕС. — Бувшиши вице-президент, Генрі А. Волес, народившись до шуму в Європі своїми загонистими промовами. Вернувшись до Злучених Держав він думає далі продовжати цю „роботу“. Та, як кажуть, тут його не будуть брати так серйозно, як в Європі.

інець — рахувалися протизакопними. Українець, щоб не підпасти під „благословенне виміаніє“ начальства, повинен був називати себе вигаданим словом „малорос“, а взагалі „руським“. Навіть поляки, литовці, татари та інші русифікувалися. Всі в Росії мусіли бути „руськими“!

— То це, якби сповнилися наші давні мрії про визволення зпід німців і приєднання до Росії — то й ми повинні були б називатися „руськими“? — обурено скрикнули чехи. — Та цього ж і німці не робили! Під їхнім пануванням ми все ж користалися і своєю мовою і мали свої школи від найнижчої до найвищої! — Тепер ми бачимо, що й Росія не в меншій мірі ніж Австрія є тюрмою народів! Не дивуюмося, що нам тюрму будували чужі, а не німці, але бачимо, коли таку саму тюрму для своїх народів будують самі такі брати-словами. Ми все дивувалися, просто не розуміли бажання українців відокремитися від Росії та створити свою державу. Нам навіть здавалось, що це є зрада загальній слов'янській справі. Бачимо тепер, що до цього часу ми мали інформації з нечесних джерел.

Під час вечери виявилася цікава, але сумна подія. Більшість присутніх вперше почула, що у Празі існує Польське Українське Народне Товариство.

— Та, — зауважив наш великий прихильник Нечас, — ваш спів робить те, чого не сиді зробити ніяка дипломатія ані зброя. В ньому ви розкриваєте душу вашого великого народу, і ним наближаєте до нього серця всіх народів. Ним ви привертаєте до себе симпатії і співчуття не тільки тих, хто слухає вас безпосередньо, але й тих хто читає про ваш спів рецензії, котрих написано зприводу одного тільки концерту більше, ніж пишеться звичайно про яку-небудь найбільшу перемогу дипломатії або зброї. Тим більше, що в цих рецензіях впливає таке захоплення, з яким ні про що інше не пишеться так ніколи. Мало чувані й досі слова: Україна, українці — вбиваються в мозок і слухача і чита-ча, і вже назавжди там залиша-

ється. От оце найбільша ваша перемога!

Було на вечері багато й тих, хто чув капелю на першому концерті в „Народнім Діалі“. Одна „слесна“ (панна Йозефа Фіалова), котра кінчає курсу співу у найвидатнішого чеського артиста-співака, так оповідала про свої і бувших з нею в льозі на першому концерті переживання:

— Ми ще напередодні прочитали у „Венкові“ про спів капелі. Там він незвичайно розхвалювався. Нам здавалося, що це звичайний для всіх гастролирів спосіб, аби привадили публіку. Все ж ми зацікавилися, бо чули багато про російський спів, котрого не відрізняли від українського. Прийшли ми на концерт, так би мовити, з критичним настроєм, бо ми закохані в знаменитих наших чеських хорів та піснях. Тому й не почували нетерпіння, щоб скоріше підносилися куртина. Додам, що нас більше цікавило побачити ваші національні вбрання, в яких ми сподівалися побачити вас, чи вони кращі від наших. Не чекали ми чогось надзвичайного ще й тому, що, по нашому розумінню, вас було мало, а ми звикли до хорів, зложених із соток людей, масових. Коли ж підніслася куртина, і ми побачили вас на сцені — перше враження, котре виникло в нас, було почуття розчарування, навіть досади, що ви в європейських убраннях, а не національних. Тільки заімпонував нам прекрасний порядок, в якому ви стояли, — цього в нас не буває... Ми щиро привітали вас оплесками, яко своїх гостей, яко братів-словами. Коли ж ви почали співати, в наших душах, в наших серцях наче щось розірвалось... неможливо словами описати ті почування, які ми переживали. Це було для нас щось несподіване, якесь чудо! Скажу тільки, що першою фразою: „Кде домов муй“ — ви зробили те, що не тільки я, але й цілий театр був у ваших ніг... Ми хвилювалися, ми міцно стискували кулаки, ми плакали... Ми боялися... прокинутися із чарівного сну... Ми, чехи, побачили, що ми самі не вміємо співати свого власного гімну. Ми, так виходить, мусимо в українців навчитися, як його треба співати. (Це говорила вона з особливим притиском). Впродовж всього концерту ми просто божоволяли від захоплення і все боялися, що не задовольнимо вас своїми оваціями, боялися, що от-от концерт, наш пир душевний, закінчиться... а з тим прийде й кінець нашому щастю... Єдиною утіхою було, що це не останній ваш концерт. Сьогодні ми знову переживали те щастя і дуже жалкували тих, хто міг би слухати вас, але не дістав вступу завдяки заходам недобрих людей. Брати-українці! — Закінчуючи свою промову додала вона: — Прийшли ви до нас із своїми рідними співами і здобули наші серця. Тепер розділю з вами і ваші стремління до самостійного життя й розвитку. Від всієї душі бажаємо допомагати вам. Віримо, що всі слов'яни нарешті порозуміються і сполучаться в єдину велику родину. Будемо згадувати про вас, але цього мало — прийдемо до вас і будемо, працювати з вами. Хай живе Україна!

Пі слова були покриті гучними оплесками не тільки тих, хто був на концерті, але до них приєднались й ті, що припадково в цей час вечеряли в обширній ресторані „Общого Дому“, та приєднались до дружньої бесіди, котра затягнулася далеко за північ. Так закінчився день 14. травня 1919 року, день другого триумфу Української Пісні в Європі.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

Чому не маємо приятелів?

(За „Українською Трибуною“).

(Докінчення)

Іншим відзеркаленням і мірою слабости цього звена є стан і рівень нашої сучасної товариської культури. Під цим треба розуміти щось більше, ніж тільки „гладкість та укладність“ чисто зовнішніх форм. Йдеться про плекання товарищескості, як одної з основних форм звичаєвих людських взаємин; її основою знову ж є головний приязнь. Де її немає, там товариська культура неможлива. На загал, українці (принаймні сучасної доби), мало себе відвідують; не люблять заходити до когось і не люблять приймати в себе. Під „прийняттям“, якщо вже воно реалізується, люблять не знати кому й для чого потрібну варварську „виставність“, яка багато коштує і не дає тих ефектів, які є власним змислом і призначенням відвідин: бачити себе, довідатися взаємно про новини, про себе, поділитися думками, досвідом, дати собі взаємно свідомість і почуття спільності і різноманітної зв'язаності. Англомовні французи, німці, найбільш цивілізовані нації світу не уявляють собі життя без їхнього „візиту“ чи „безуху“. Плекаючи культуру відвідин, вони їх завжди тримають матеріально на рівні адекватному з реальними фінансовими спроможностями господарів; у нас цю культуру „вбивають“ так само претенції гостей, як і фальшиво зрозуміла „гостинність“ господарів. Багато наших домів боїться відвідин, бо вважають, що не можуть „відповідно поставитися“, а багато відвідувачів приходять до знайомих з традиційною презумпцією, що їх „відповідно вгостять“. Наслідок такий, що люди в нас приватно майже з собою не сходяться. В нас мало українських „домів“. Зокрема в Західній Україні підміною товарищеских зустрічей і плекання товариської „культури“ була каварна.

Це має дуже далекоїдучі і важкі наслідки. За браком цього цементу товарищескості і приязні, при зумовленій цим внутрішній розсіпаності громадянства, немає ні форм, ні місць, де люди могли б з собою зустрічатися, ближче себе пізнавати, оцінювати себе з доброї сторони, бачити також свої позитиви. Наше громадянство і політичне життя було б багато здоровіше, цупкіше, більш сконсолідоване, а разом з тим, більш витривале на всікі зовнішні напасти і атаки, якби в нас люди жили більш товарищеским життям. Скільки непорозумінь, скільки підозрін, скільки взаємних обвинувачень можна б уникнути, коли б безліч наших людей, незалежно від передових, у всіх таборів, у всіх групах і партіях, мали волю справді бути тією „спільнотою“, про яку стільки пишеться і говориться. Єдиним тривалим фундаментом цієї спільності може бути тільки почуття й атмосфера приязні; ні „сума інтересів“, ні „залізна дисципліна“ цього суспільного цементу не заступлять. Вся незломна, справді та могутня сила англо-саксонських держав та імперій полягає саме в цьому психологічному цементі; це суспільності, які не тільки відмовляються з себе внутрішній ненависті, але більше того, у безконечних формах і варіантах у всьому плекають атмосферу солідарності і приязні.

Те, що стосується до наших

стосунків всередині, має свій відповідник і до стосунків на зовні. Так само, як самі між собою, не вміємо собі робити й зберігати приятелів і на зовні. Чому не маємо приятелів у світі, поза Україною? Не обманюймо себе. Ми їх не маємо. Про який нарід можемо з повним оправданням сказати, що є нашим добрим і вірним союзником? Про якого великого державного мужа сучасності можемо сказати, що він є вірним і переконаним заступником нашої справи? Не маємо їх тому, що за ці приязні не даємо, не робимо їх, не підтримуємо. Наша пропаганда ширення доброго імені українців, боротьба за визнання справедливості і слушності нашої справи починається від кожного з нас особисто; ніяка організаційна „пропагандивна референтура“, ніякі брошури і листівки, ніякі статті „пролясовані“ в тій чи іншій газеті не дають того, що дасть і мусить дати особиста постава та свідомість кожного з нас. Змисл нашої пропаганди закордоном мусить у першу чергу полягати на сумі цих особистих взаємин, що їх зможемо і зуміємо нав'язати з чужинським довіллям. Але підставою цих взаємин може бути і мусить бути тільки виняти жити приязню і з'єднувати собі приятелів.

Безумовно, що є й об'єктивні причини того, що не маємо у світі приятелів. Не можемо їх мати серед народів, з якими стоїмо в боротьбі за нашу землю. Поза ними, українська справа псує багато плянів і проєктів серед тих великих і малих потуг сучасного світу, які по останній страшній війні хотіли б спокою й замирення і не хочуть ризикувати тією шансою, через висунення драгливої, невідгидної і „несвоечасної“ української справи. Об'єктивні умови для ставлення нашої проблеми у світі справді не є сприятливі. А, проте, можна і при тих умовах робити і зробити дуже багато. Ми в такому положенні, що з нашою справою ми мусимо йти до людей і не чекати, що вони прийдуть до нас. Ми не якесь заворожена царівна, за прихильності якої різні царевичі й королевичі мусили б забігати. Також у приязні існує закон взаємності: приязнь — за приязнь. Щоб цю приязнь світу мати, треба її здобувати. Але це й саме оте свійство, яке нам так само у внутрішніх взаєминах між нами самими, як і на зовні, так важко дається.

Як було сказано, природа української людини має всі внутрішні предиспозиції для того, щоб розвинути в собі світлість приязні, доброзичливості, солідарності. Ми не є по натурі лихі люди; в багато дечому навіть кращі, ніж самі себе здається. Якщо йдеться про проблему побудови нашої внутрішньої спаяності і сили, і так само важливу проблему здобування для нашої справи симпатій чужого світу, мусимо так само у внутрішніх взаєминах, як і на зовні, вийти з нашого індивідуального чи гуртового гетта — і здобувати світ. Його не здобується тільки насильством, ненавистю, фізичним завоюванням. Не менш могутні, і завжди тривкіші є ті завоювання, яких робиться серцями, приязню, добротою і зичливістю — і тією зброєю мусимо навчитися володіти.

Зенон Пеленський.

УВАГА! ГЕМТРЕМ І ОКОЛИЦЯ! УВАГА!

СОЮЗОВЕ ВІЧЕ

ДЛЯ ВСІХ ЧЛЕНІВ І НЕ-ЧЛЕНІВ, — відбудеться —

В НЕДІЛЮ, 18. ТРАВНЯ (MAY 18. 1947)

в годині 3. пополудні

В УКРАЇНСЬКІМ ДЕМОКРАТИЧНІМ КЛУБІ,
2376 GRAYLING STREET, HAMTRAMCK, MICH.

На вічу будуть промовляти І. В. Іванчук, гол. кон-
трольор; В. Дідик, гол. радний, та Д. Білецький, органі-
затор У. Н. Союзу. Вступ вільний для всіх.

Просимо ласкаво всіх до численної участі, а вже
обов'язково повинні прийти на ці збори всі урядники й
члени відділів 20, 94 і 146. Комітет.

НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ ЧАСОПИСНИХ ВИДАВЦІВ.
На з'їзді Американського Товариства Часописних Ви-
давців, що відбувся тому кілька днів в Нью Йорку,
вибрано нового президента, яким є Дейвід В. Гов
(середина), власник часопису „Фрі Прес“, Бурлінгтон,
Вермонт.

„201 українських Народних Пісень“

Це збірник найкращих наших народних пісень на
п'ять зо словами. Ціна примірника в звичайній оправі
\$2.00. Замовлення посилайте на адресу:

„СВОБОДА“
81-83 Grand St. (P. O. Box 346) Jersey City, N. J.

„КАРЕ“ поширює працю та приспіншує доручення пакунків

Під теперішню пору люди в Європі переживають велику нестачу в харчах та інших необхідних речах. Аби уможливити американцям допомогти своїм рідним та приятелям в Європі, КАРЕ — неприбуткова кооперативна організація, що висилає пакунки до Європи — старається приспіншити доручення замовлених пакунків. Про це заявив Пол Комі Френч — голова тої організації.

Він недавно вернувся з наради в Парижі, де були присутні всі керівники європейських місій КАРЕ. Предметом наради була справа, як приспіншити доручення різних чотирьох пакунків, що організація має до висилання.

Як заявив П. Френч, пакунки все доручаються згідно з гарантією, яку дає організація американським жертводавцям, не зважаючи на деякі місцеві затримки, спричинені порушеннями транспорту та комунікацій в зруйнованих районах.

Він оповів, як радісно приймають нові харчові пакунки КАРЕ та згадав також про велику потребу в текстильних виробках, особливо серед скитальців в Європі. „Вони найбільше терплять“, казав П. Френч. „Вони потребують всього. Пакунки КАРЕ з Америки не тільки дає їм дуже потрібні харчі та одяг, але і дає надію на завтра“.

П. Френч подав до відома про два рішення наради в Парижі в справі поліпшення та приспіншення праці: „В Цюриху, в Швейцарії, зорганізовано європейську центрально КАРЕ. На чолі її призначено Нютона К. Рандольфа, який був головою місії КАРЕ в Німеччині. Справи, з якими раніш зверталися до нас, до Нью-Йорку, тепер можуть бути позагладжені безпосередньо там.“

Крім того, щоби прискорити висилку розписок американським жертводавцям, заведено в канцелярії КАРЕ в Нью-Йорку спеціальні машини, що дають можливість висилати замовлення і розписки того дня, як ми їх дістаємо.

Остання новинка в праці КАРЕ — це новий пакунок з перкалем, що американці можуть замовляти для своїх рідних чи приятелів в Європі. В пакунку є 17 ярдів перкалевої матерії, включаючи матерію на чотири жіночі сукні, на чоловічі сорочки, мішку матерію на дитячий одяг чи на чоловічі штани та пражки, що можна різно вкати. Додано також матеріал до шиття. Подібно до інших пакунків КАРЕ з Америки, Поторів Івана від Дешевий Василя з с. Олексинці, Чортків.

6715. Ардан Дмитра і Петра, Казимир Євкі і Варвари з с. Полоння, Ясло, від Ардан Михайла.

6716. Фаст Олександри і Герман з Трекенту від Романовський Миколай.

6717. Стаховий, братів Кришталей Олександрів з с. Задвиря, Львів, від Савчин Євгена.

6718. Гонтарський Володимира з с. Олексинці, Любачів, Мисак Осипа від Бачинська Олени (Козій).

6719. Переймбіда Клементини (Березій), Тимчакевич Катерини (Паньків), від Березій Володимира.

6720. Королішини Петра з с. Гинович, Березани, від Королішин Федора.

6721. Назарічук Петра з с. Семаківці, Коломия, від Назарічук Василя.

6722. Деркач Івана від Кондолька Станіслава з с. Радловичі, Самбір.

6724. Нурка Василя з с. Хідновичі, Перемішль, від Попіль Івана.

6725. Семяновський Льва, Миколи і Йосифа з с. Брабо-вещ, Стрий, від Берездечий Олександра.

6726. Колосівський Ярослав з с. Заднішівка, Підволочиська, від Сидор Павла.

6727. До рідних і знайомих з с. Лисятичі, Стрий, від Іванців Миколи.

6728. Ковалик Анни з с. Чернево від Федина Йосифа.

6729. До кривних і знайомих від Гела Степана з с. Спасове, Сокаль.

6730. Мельник Мартин з с. Тейтківки, Рогатин, від Мельник Василя.

6731. Пушур з с. Гилічок від Дячун Ярослава з с. Розношівці, Збарж.

6732. До кривних і знайомих з Глинці від інж. Тимак Сидора.

6733. Сайчук Олени від Сайчук Михайла з с. Карів, Рава-Руська.

6734. До рідних і знайомих від Шкарупа Антонини з Коломиї і Жук Володимира з с. Старяни.

6735. Мельник Степана, Мельничук І., від о. Мельничук Тата.

6736. Сірський Миколи і Анни з с. Соколяк, Золочів, від Якимець Михайла і Євгенії.

6737. Фіняк Івана, Замойський Михайла з пов. Бережани, від Бабухівський Івана.

6738. Маланчук Олени, Стоякевич Гриня, Шаран Антона з с. Ляшки Гор., Ходорів, Звозда Посифа, Макогон Якіма і Миколи, Хомачук Михайла від Маланчук Степана.

6740. Гуло Павла від Гуло Константина.

6741. Лапка Наталі і Катерини з с. Добровілля, Дрогович, від Кушна Наталі (Лапка).

6742. Шульга Юлії і Катерини, Пенсак Анни від Шульга Степана з Львова.

6743. Корнійчук Ісака з села Негайки, Камінець Подільський, від Корнійчук Петра.

6744. Цюпак Михайла з села рини.

харчами, з кодами, з вояновою матерією — цей новий пакунок коштує так само тільки десять доларів, включно з гарантованим дорученням.

В харчовим пакунку КАРЕ є 21 з половиною фунтів важких продуктів, таких як: цукор, кава, м'ясо, цукор, мука, сушені овочі, товщі, порошок з цілого, не збитого, молока, порошок з яєць та мило. В пакунку з кодами є два вояні військові коши.

матеріал до шиття та підшви і підп'ятки для направлення старих черевиків. В пакунку з вояновою матерією є три з половиною ярдів воянової матерії, підшви, гузіки та матеріал до шиття — з чого можна пошити мужеський костюм чи жіночий плац.

Замовлення на якийсь зі згаданих чотирьох пакунків висилати на таку адресу:

CARE
50 Broad St., New York 4, N. Y.

6760. Островський Івана з с. Добрині, Рогатин, від Островський Василя.

6761. Атаманюк Михайла з с. Торговиця, Товмач, від Головичук Івана.

6762. Колодій Андрія з с. Журавця, Перемішль, Осадя Михайла з с. Пакіст, Мостиска, від Колодій Ярослава.

6763. Киричук Прохора з с. Жидичина від Сардачук Олексія.

6765. Голубець Івана з с. Малиговичі, Перемішль, від Жиків Емілія з с. Ружобовичі.

6766. Воробій Пилипа з села Баворів, Тернопіль, від Воробій Павла.

6767. Злупко Григорія від Похмурський Йосифа.

6768. Навалковский Теодора від Михайлович Петра.

6769. Косович Пелагії від Стасина Володимира.

6770. Федик з Білого Каміня, Золочів, від Водушчик Маріяна і Євгена.

6771. Кавчик Андрія і Миколи від Франко Миколи.

6772. а) Харків Володимира з с. Немилів, Радехів, від Гавришук Софії (Кольба) і Степана.

6772. б) Терехів Сергія від Мішенко Вадима.

По інформації писати до: United Ukrainian American Relief Committee, P. O. Box 1661, Philadelphia 5, Pa.

В записках просямо кожному подати групу і число.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

СЛУЖБА БОЖА
Літургія св. ІОАННА ЗЛАТОУСТОГО
НА МІШАНИЙ ХОР
• МУЗИКУ СКЛАВ
ОЛЕКСАНДЕР КОШИЦЬ
НА ПІДСТАВІ НАПІВІВ ІРМОЛОЯ ЛЬВІВСЬКОГО
ТА ПРОСТОПІНІЯ ПІДКАРПАТСЬКОГО
Ціна \$2.50.

Замовлення враз з належністю слати до: "СВОБОДА" 81-83 GRAND STREET (P. O. BOX 346) JERSEY CITY 3, N. J.

ТАРЗАН, ч. 1598. Влізлий чужинець.

Кожний, хто бажає, щоби прислане ним оголошення пошукують рідних і знайомих різних скитальців було поміщене у „Свободі“ безплатно, хай вишле таке оголошення впрод до: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, P. O. BOX 1661, PHILADELPHIA 5, PA.

Хто бажає, щоби прислане ним оголошення було поміщене, раз або більше разів, окремо, як платне, то хай разом з оголошенням пришле гроші. Одиразове оголошення, розміру 1½ цалі в одній колонії, коштує \$1.00.

Адм. „Свободи“.

Почуши цей дивний голос, Тарзан здивовано поверну своє лице.

Хвилину пізніше якась дивна постать вибігла з гущавини.

Видаючи радісні оклики, вона гнала впоперек прогалини...

...і кинувшись на перестрашенного малпочоловіка, поцілувала його в лице

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

CLEVELAND, O. — St. Mary's Lodge 142 is holding its monthly meeting Sunday, May 18, 1947, in St. Peter & Paul Church hall after 2 and 3 p. Masses. All members are urged to come & pay their dues. — E. Lelk, Pres.; H. Prosciwe, Treas.; R. Joubert, Sec'y.

ДЖЕРЗІ СІТІ, Н. ДЖ. — Тов. Українська Січ, від. 170, повідомляє, що збори відбудуться в неділю, 18 травня, в У. Н. Домі, 181-183 Фінч ул., в год. 6. вечір. — П. Мелен, предс.; О. Логин, кас.; І. Грабар, секр.

МІКАГО, ІЛЛ. — Місячні збори Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 252, відбудуться в неділю, 18 травня, в год. 12. вполудне, в парохіальній гал. укр. прав. церкви св. Володимира при Корте ул. і Оукалей Булевард. І. Мегас, предс.; М. Батюк, секр.

САЙТ ПЛЕЙНФІЛД, Н. ДЖ. — Відділ 312 повідомляє всіх членів, що збори відбудуться в суботу, 17 травня, в год. 8. вечір, в домі парохіальній. Просимо прийти точно на час, бо є багато справ до розгляду. — В. Хміль.

РАЧЕСТЕР, Н. П. — Бр. св. Паскаля, від. 217, дає до відома всіх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 18 травня, в год. 2. вполудне, в гал. парохіальній. Обов'язково члени мають прийти на збори і виплатити свої заборгованості до Бр. і У. Н. Союзу, бо інакше будуть суспендовані. — За уряд: П. Паскаль, предс.; Т. Шурго, кас.; А. Іванів, секр.

6760. Островський Івана з с. Добрині, Рогатин, від Островський Василя.

6761. Атаманюк Михайла з с. Торговиця, Товмач, від Головичук Івана.

6762. Колодій Андрія з с. Журавця, Перемішль, Осадя Михайла з с. Пакіст, Мостиска, від Колодій Ярослава.

6763. Киричук Прохора з с. Жидичина від Сардачук Олексія.

6765. Голубець Івана з с. Малиговичі, Перемішль, від Жиків Емілія з с. Ружобовичі.

6766. Воробій Пилипа з села Баворів, Тернопіль, від Воробій Павла.

6767. Злупко Григорія від Похмурський Йосифа.

6768. Навалковский Теодора від Михайлович Петра.

6769. Косович Пелагії від Стасина Володимира.

6770. Федик з Білого Каміня, Золочів, від Водушчик Маріяна і Євгена.

6771. Кавчик Андрія і Миколи від Франко Миколи.

6772. а) Харків Володимира з с. Немилів, Радехів, від Гавришук Софії (Кольба) і Степана.

6772. б) Терехів Сергія від Мішенко Вадима.

По інформації писати до: United Ukrainian American Relief Committee, P. O. Box 1661, Philadelphia 5, Pa.

В записках просямо кожному подати групу і число.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

СЛУЖБА БОЖА
Літургія св. ІОАННА ЗЛАТОУСТОГО
НА МІШАНИЙ ХОР
• МУЗИКУ СКЛАВ
ОЛЕКСАНДЕР КОШИЦЬ
НА ПІДСТАВІ НАПІВІВ ІРМОЛОЯ ЛЬВІВСЬКОГО
ТА ПРОСТОПІНІЯ ПІДКАРПАТСЬКОГО
Ціна \$2.50.

Замовлення враз з належністю слати до: "СВОБОДА" 81-83 GRAND STREET (P. O. BOX 346) JERSEY CITY 3, N. J.

ТАРЗАН, ч. 1598. Влізлий чужинець.

Кожний, хто бажає, щоби прислане ним оголошення пошукують рідних і знайомих різних скитальців було поміщене у „Свободі“ безплатно, хай вишле таке оголошення впрод до: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, P. O. BOX 1661, PHILADELPHIA 5, PA.

Хто бажає, щоби прислане ним оголошення було поміщене, раз або більше разів, окремо, як платне, то хай разом з оголошенням пришле гроші. Одиразове оголошення, розміру 1½ цалі в одній колонії, коштує \$1.00.

Адм. „Свободи“.

Почуши цей дивний голос, Тарзан здивовано поверну своє лице.

Хвилину пізніше якась дивна постать вибігла з гущавини.

Видаючи радісні оклики, вона гнала впоперек прогалини...

...і кинувшись на перестрашенного малпочоловіка, поцілувала його в лице

...і кинувшись на перестрашенного малпочоловіка, поцілувала його в лице

НІО ГЕВЕН, КОНН. — Тов. Любон, від. 370, повідомляє всіх своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 18 травня, в гал. церковній, зараз по Ст. Болі. Просимо членів прийти на час і виплатити свої заборгованості. — Уряд.

ГАРТДОРД, КОНН. — Місячні збори Бр. св. Івана Христителя, від. 277, відбудуться в неділю, 18 травня, в церковній гал. 23 Воллут ул., в год. 2. вполудне. Кожний член обов'язаний прийти на ці збори і виплатити свої заборгованості; також є багато справ до розгляду. Просимо всіх членів і членів місячних зборів, бо деякі із наших членів бажають змінити ісе збори. — За уряд: С. Вишневський, секр.

ПЛЕЙНФІЛД, Н. ДЖ. — Місячні збори Тов. ім. Івана Франка, від. 372, відбудуться в суботу, 17 травня, в год. 8. вечір, в домі де знаходиться. Просимо всіх членів прийти на час. — І. Головак, предс.; В. Реновський, кас.; П. Ярем, секр.

СТЕФОРД, КОНН. — Місячні збори Бр. св. Арх. Михайла, від. 350, відбудуться в неділю, 18 травня, в гал. 2. вполудне, в церковній гал. на Грінвіч Еве. Просимо всіх членів і членів місячних і позамісячних, прийти точно на час, бо є важкі справи до розгляду. Рішення приймаємо доповіддю членами, щоби виплатити свої заборгованості. — В. Карий, предс.; В. Блажук, кас.; І. Михайлишин, секр.

ВУНСАКЕТ, Р. АРЛ. — Місячні збори Тов. Запорозька Січ, від. 206, відбудуться в суботу, 17 травня, в парохіальній гал. 74 Герріс Еве, в год. 7. вечір. Просимо всіх членів прийти на ці збори, бо будуть важкі справи до обговорення і розгляду. — І. Козольський, секр.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Місячні збори Бр. св. Юрія, від. 239, відбудуться в суботу, 17 травня, в год. 8. вечір. Біжні справи буде розглядати секретар вже від год. 6.30. З огляду на тілий справи прийнятих усіх членів конеша. — Уряд.

НІО ЙОРК, Н. П. — Місячні збори Тов. Зоря, від. 69, відбудуться в суботу, 17 травня, в год. 8. вечір, в церковній гал. св. Юрія, 33 1st 7. вул. Просимо всіх членів прийти на збори. — М. Ликтей, секр.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Дня 10. квітня 1947 року помер у 50. році життя

ІВАН КОНІКЕВИЧ, член від 330 У. Н. Союзу в Літ. Фалс, Н. П.

Покійний походив з села Поліш, повіт Чортків, Західна Україна. До Союзу вступив 1915 року. Похоронив у смутку жону Марію, 3 дочки і 2 сина та 4 внуки.

Похорон відбувся 14. квітня на цвинтарі Преспект-Гіт у Говерст-віл, Н. П. — В. П. П.

Н. Паламар, секр.

Дня 29. квітня 1947 року помер у 59. році життя

ТЕОДОР КУЛЬЧИЦЬКИЙ, довголітній член Тов. ім. Богдана Хмельницького, від. 137 У. Н. Союзу в Вест Істон, Па.

Покійний родився в селі Волощина Велика, повіт Самбір. До Тов. і У. Н. Союзу вступив у 1925 році. Покійний оставив у смутку жону Юлію, сина, дві дочки і п'ять внуки.

Похорон відбувся 2. травня в домі дочки і укр. гр.-като. церкви св. Духа при участі рідних, знайомих і членів нащадку. Похоронено покійного на парохіальній цвинтарі в Вегнервіл, Па. — В. П. П.

С. Колодуб, секр.

СЛУЖБА БОЖА
Літургія св. ІОАННА ЗЛАТОУСТОГО
НА МІШАНИЙ ХОР
• МУЗИКУ СКЛАВ
ОЛЕКСАНДЕР КОШИЦЬ
НА ПІДСТАВІ НАПІВІВ ІРМОЛОЯ ЛЬВІВСЬКОГО
ТА ПРОСТОПІНІЯ ПІДКАРПАТСЬКОГО
Ціна \$2.50.

Замовлення враз з належністю слати до: "СВОБОДА" 81-83 GRAND STREET (P. O. BOX 346) JERSEY CITY 3, N. J.

ТАРЗАН, ч. 1598. Влізлий чужинець.

Кожний, хто бажає, щоби прислане ним оголошення пошукують рідних і знайомих різних скитальців було поміщене у „Свободі“ безплатно, хай вишле таке оголошення впрод до: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, P. O. BOX 1661, PHILADELPHIA 5, PA.

Хто бажає, щоби прислане ним оголошення було поміщене, раз або більше разів, окремо, як платне, то хай разом з оголошенням пришле гроші. Одиразове оголошення, розміру 1½ цалі в одній колонії, коштує \$1.00.

Адм. „Свободи“.

Почуши цей дивний голос, Тарзан здивовано поверну своє лице.

Хвилину пізніше якась дивна постать вибігла з гущавини.

Видаючи радісні оклики, вона гнала впоперек прогалини...

...і кинувшись на перестрашенного малпочоловіка, поцілувала його в лице

...і кинувшись на перестрашенного малпочоловіка, поцілувала його в лице

...і кинувшись на перестрашенного малпочоловіка, поцілувала його в лице

...і кинувшись на перестрашенного малпочоловіка, поцілувала його в лице

...і кинувшись на перестрашенного малпочоловіка, поцілувала його в лице

БРОНКС, Н. П. — Збори Тов. Любон, від. 298, відбудуться в суботу, 17. травня, в год. 7.30 вечір, в церковній гал. Вашингтон Еве. — Уряд.

ПОШУКУЮТЬ

НАВЛИЩЕ ДМИТРО, D. P. Lager, Freimann S. S. Kaserne, Block B. II. 42. München, U. S. A. Zone, Germany, пошукує свого пупка інж. ЛУЦЕЯКО ОСИП.

НАЙДУТЬ ЗАНЯТТЯ

„Пошукують ГОСПОДИНІ до свещеничного дому. Зголошуватися можуть і жінки, що прибули зі скитальцями. Платня після умови. Зголошувати слати: SVOBODA, P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J.

ІВАН КОВАЛЬЧУК
FUNERAL DIRECTOR
& EMBALMER
ЗАНИМАЄТЬСЯ ПОХОРОНАМИ
В СІЕПІ
NEW JERSEY
ЦІНИ ПРИСТУПНІ ДЛЯ ВСІХ
ОБСЛУГА ЧЕСНА І НАЙКРАЩА
У випадку смутку в родині
кличте як в день так і в ніч!

JOHN KOWALCHUK

79 Sussex Street
JERSEY CITY 2, N. J.
Tel. BErgen 4-5131

ЛЮТВІН & ЛЮТВІН

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
801 SPRINGFIELD AVE.
NEWARK
and IRVINGTON, N. J.
Essex 3-9090

OUR SERVICES ARE AVAILABLE
ANYWHERE IN NEW JERSEY

НЕ ВИДАВАЙТЕ ЗАБАГАТО

Завжди ЩАДІТЬ дещо
з вашого забезпечення.
Ми улаштуємо прекрасний ЦІЛНИЙ
ПОХОРОН за \$150.00
У випадку смутку в родині кличте

KAIN MORTUARIES, INC.
Найбільший український
погребовий зарядчик
в Америці
S. KANAI KAIN, Pres.
433 STATE STREET
PERTH AMBOY, N. J.
Phone PE 4-4646

UKRAINSKYI POGREBNIK
86 ELIZABETH AVENUE,
NEWARK, N. J.
Phone Blg